

Képzeld el...

Friss írásainkból I. Irodalmi folyóirat

„15 év - 15 bemutatkozás” c. sorozatunk
Dobó Georjinával

„15 év - 15 bemutatkozás” c. sorozat Mayer Zsóval és unokájával

„15 év - 15 bemutatkozás” c. sorozat Liszka Gyönggyel

Kedves Olvasó!

Képzeld el... című irodalmi folyóiratunk ez évi első számával jelentkezünk. Harminckilenc szerző írásaiból válogattunk. Ezúttal a versek dominálnak: harminchárom friss vers és kilenc új prózai írás kapott helyet az oldalakon. Örömünkre szolgál, hogy hosszabb írásokat is olvashatunk, melyek a „szösszenetekhez” képest nagyobb lélegzetűek: elmélyültebb, igényesebb kidolgozást igényelnek. Nem hiányzik most sem a drámai feszültségű novella (dramolett), a rímes próza (makáma), helyet kapott egy karinthys hangulatú találkozás és két barátság elbeszélése is. A versek közül nem egy a tavaszról, a megtalált szerelemről, vagy ellenkezőleg: a kihűlő érzelmekről, a csalódásról, a gyászról szól. Ezúttal is közlünk limericket, haikut. Van néhány szokatlan témájú, izgalmas vers: ilyen például a görög istenekről szóló sorozat vagy a szép Petőfi-parafrázis... A korán jött kikeletben most is szép perceket, élményt adó olvasást kíván:

Sz. Gábor Ágnes szerkesztő

Mukli Ágnes: Csillagfényben

Fölöttünk távoli csillagok égnek,
féktelen fényük kéklő égre feszül,
ragyogva vakít, folyókba elmerül.
Alvó szirmokat fakaszt földre érve,
üde-zöld lesz vízpart bús meredélye,
zümmögés, almavirágon csöndesül.
Fölöttünk távoli csillagok égnek.

Szomjazó csermely szenvedélye éltet,
vízgyöngyök hömpölygő dallama etűd,
lágú szellő dalán visszhangzik, mindenütt.
Tavaszi zsong, andalít, Nap fénye ébreszt.
Fölöttünk távoli csillagok égnek.

Diana Soto: Ébredő elme

Éjszaka, holdfény. Lentebb nyugodtan alszanak.
Már eltűnt minden, s bámulnak rám a komor falak.
A csend átöleli derekam, cirógat, rám néz.
Kint oly nyugodt minden, bárcsak mehetnék, szállnék.
Szállnék a semmibe, megcsókolnám a magány ajkát.
Megvigasztalnám, ki úgy érzi, elvesztette harcát.
Lebegnék oly könnyedén, mint apró hópehely,
Mely télen a magány mellett engem is átölel.
Vigyáznék az álmokra, segítenék a csendnek,
S akkor se rezzennék össze, ha mások kinevetnek.
Mennék egyre magasabbra, áttörném a világot,
S olyan dolgokat tennék, miket senki sem látott.
Nem keresném a fájdalmat, hisz úgylis megtalálna,
Hiába lenne a gondolat, ami rákiabálna.
Amikor feljönne a hajnal, a falakhoz visszaszállnék,
S míg újra eljő az este, egyedül várnék.

Győri Nagy Attila: Luftballon

Szükségem van rád, hogy
Elérjem az eget, mert
Egyedül szállni se tudnék.
Nélküled csak üres vagyok,
Te hélium, én luftballon.

Majd akkor lenézünk az
Óceánra, simogatjuk a
Felhők lábát, csodálva őket.
Együtt leszünk mi szabadok,
Te hélium, én luftballon.

A színes mezők látványában
Elmerülve jár át a csoda,
Miénk itt a tér.
A gondokat messze hagyom,
Te hélium, én luftballon.

Mosolyunk távolba száll,
Hegyeken, világokon át,
Boldogít a repülés.
Mert nekem fontos vagy nagyon,
Te hélium, én luftballon.

Keszy-Harmath Dániel: Egy éve már...

Egy éve már, hogy göndör tincseid
lettek számomra őrzött kincseim.
Belezúgtam a pillanatba.
Ahogy hajó a tengerre szaladna,
vagy ahogy a folyó megáradna,
partot mosna,
városokat elöntene,
aztán szépen lecsendesedne.
Mert így vagyok én is.
Kapaszkodom, de mégis
a szerelem már nem oly erős ma,
lelkemben virágszirma,
már alig-alig illatoz,
s ha az érzés megmotosz,
érzi, hogy csak kicsiny szikra maradt,
a szerelem barátsággá apadt,
így nem félek megölelni téged,
már régen,
csak egy kedves emlék vagy számomra,
nem vágyom többé a mámorra!

Nagy Antal Róbert: Két feketével

Szép álmokat gyúr belém a hajnal,
majd kivasal az ébredés azzal
a gőzölgő ténnyel, hogy ma reggel
még kávéfőzőt, utána ment el.
A lepedőn csak illatát hagyta.
Összegyűrtük, nem lesz kivasalva.
A párnám alatt őrzöm, két élet
közti folt. Az új nő kávéfőzőt.

**Dél Tamás:
Istenek béklyójában**

1. Gaia

Gigászokat küldök
ellened a harcba,
hogy a köldökömből kinőtt
Olümposz csúcsát
visszamarja.

Ha rajtam múlna,
Pandóra szelencéje
végleg nyitva állna,
teljes pusztulást hozva
a világra.

Prométheuszt
sem azért küldtem,
mert a tűz kell
e szenvedő világnak.
Hanem hogy az istenekkel
újra szembeszálljak.

Szavamra!
Ma sem változott
bennem semmi!
A majomból embert faragni
nekem csak ennyi.
Az istentagadást
társadalmi erénnyé tenni!

S most
micsoda szülési fájdalom

feltámadók millióinak
adni életet,
akikről úgy gondoltam,
karom végleg eltemet.

Ennyi lenne a hatalmam?!
Akkor jöjjön
a végső próba!
Az ördögöt a kedvéért
nem tartom már fogva.

Ez egy utolsó
lázadás lesz az ég ellen
merészen;
s ha ezután már nem burjánzik
a bűn a vetésen;
nekem sem lesz többé
ellenvetésem.

2. Héphaisztosz

Nincs apád,
sánta torzszülött!
Ezért minden szépséget
gyűlölök.

A Föld szíve
nem bírja már
az ütleteget.
Néha akkorát dobban,
hogy mindenki megremeg;
aztán meg kihagy egyet,
hogy ne adjon életet;

mert rosszul működik
a pacemakered.

S mikor
Árész a feleségét
elcsalta,
még pusztítóbb csapásra
emelkedik karja.
Lássátok meg a fegyvereimet
földi embernek
kezében tartva!

Hádész sisakja
láthatatlanná téve,
lopakodóként szór
bombákat a népre.
Hermész kardjának
egyetlen csapása
gombafelhőt csal az égre;
szárnyas sarujának
suhanása,
új bolygót keres
e letarolt helyébe.

De azért látja,
ahogy kemencéi oldalára
szilárdul a láva,
hogy milyen hamar
megfogon benne az élet.
Paradicsom lenne,
ha megművelnétek!
De honnan veszitek ehhez
a fémet?

Kovácsold át
kardjainkat
ekének!

3. Poszeidón

Mily óriásira nőtt
a hatalmam,
ahogy e vízárral
világotok eltakartam.

De én még nagyobb
ítéletet tartanék,
ezért dobálom e bárkát
labdaként!

Ninive is elpusztul,
ha Jónást elnyelem;
s bár Senkise bántott,
emberhúsra éhes,
gonosz óriásom miatt
Odüsszeuszt
- szemtelen -
megverem.

S kicsiny
emberek miatt
- kiket ide-oda vetek -
kiszáradó torokkal
annyira szenvedek,
hogy markomba szorítok
örök havat és jéghegyet.

Így a gleccserek
erekké duzzadnak,
életet adva
dermedt tagjaimnak,
hogy ne legyen
hullámaimnak többé gátja,
örök pusztulást
hozva a világra.

Pedig
a Vörös-tengernél
álltam már vigyázzba!
S dühödt őnjöngésemből is
elcsitultam
egyetlen szavára.

S most nyújtsad hát
a hátad!
Ahogy lépteit rajta érzed,
kigyúr izmaidból

görcsöt, feszültséget.

Egyiptom óta
már nem csak
víz fut ereimben,
hiszen a Nílus
vérpatakként
örvénylik szívemben.
Azóta érzek!

S mikor
homlokom verejtékez',
azt borrá változtatja,
örömet rakva
minden borús gondolatba.

S kiket már eddig elnyelt,
visszaadja!
A többieknek pedig
az örök élet vizét
tartogatja.

Petres Katalin: Mindenek álma mély...

/Tizenöt sor 2015 decemberében/

Milyen mély körülöttünk a sötétség!
Ilyen gyéren rég pislákol a fény!
Nehéz ólomlábakon járó nappalon,
Didergő, tétova, gond gyúrte arcokon,
Erőtlenül törne át konok árnyakon,
Nem talál utat a mosoly és remény.
Eltűnőben a vigaszt nyújtó érintés...
Kér a kéregető, esdeklőn csak kér...

Ágyát veti dobozokból a koldus.
Lőrétől fűtve lassan elbódul,
Mormolja álmában gondját-baját,
Azt reméli, majd vigaszra talál.

Megváltó szeretet születendő fénye
Éltető karácsony igaz értelmével
Lyukas lelkünket foltozza be végre!

Kovács Daniela: A fületekbe jajgatom

Foszladozik fönn már az égi vászon,
s fércelése közül hajnalpír fakad,
ott, a magosban, túl a léti rácson,
inogva bomlik az ember-pillanat.

Ám itt lenn a földön, amíg ellátok,
a szemfüles senkik ostora legyint,
s a korbács alá rekedt ember-bábok
nemlétező bűnért vezekelnek mind.

Szívüket úgy verik, mint a zivatar,
szemük mégis csukva, mélyen alszanak,
s bár minden szemhéj egy-egy vágyat takar,
meggyőzik magukat, vágyini nem szabad.

De én éber vagyok. Míg bírja erőm,
bőszén rázom az aluvók pórázát,
s mint a réműlt harcos az aknamezőn,
várom a ráeszmélés szent óráját.

Györke Seres Klára: A drogos

A járdán ült, remegett, fázott. Szemében ébren, vagy álomban, szikráztak apró lángok.

Kinyújtott tenyerén pár apró, mellette a földön egy bankó. Motyogott halkán, szürke, sápadt arccal. Halljad! A hullám dobott partra, nincs senkim, egyedül élek, Istennel beszélek. Ő nem felel, nem szól, kérdéseimre nem válaszol. Miért büntet engem? Már nem vagyok ember! Hallod, Isten? Hullám vetett partra, ki látta, nevetett rajta... F ü - v e z t e m régen, elvesztettem énem. Valaha álmodtam szépet, gyermeket, feleséget. Miért hagysz élnem bűnben, szemétben? Hallod, Isten?! Már senkim nincsen! Egyedül hagytál, nem vigyáztál rám. Felé hajlok, valamit motyog. Mentőt hívok. Báméskodók vesznek körül, fagatva sikertelenül. Szememből könny pereg. Szólongatom, nem felel... „Csavargó... részeg!” - kiált valaki. Ránézek, torkán akad a szó, gyorsan eloldalog. Megjön a mentőautó. Adatokat kérnek tőlem. „Nem ismerem.” Istennel beszélt, nem velem. A mozdulatlan testet az autóba teszik, indulnak. A mentős kiszól: „Már nem él, hazatért, Istennel beszél.”

Lassan én is megyek... Lelkemben kételyek. Hiszek? Nem hiszek?

Millei Lajos: A láthatár tükrében

Jajvörös fényszőnyegen pihen az égbolt fáradt lába,
habfehér felhővel takarja éjszakára,
s mert ki-kivillan alóla pipacsszínű bőre,
a látóhatár vége felizzik tőle.
Langymeleg szél indul lusta sétájára,
vattapaplant fúj a fázós ég lábára,
kék csipkeszegéllyel beszegi a szélét,
hogy elvegye a lábak hideglelését.
Egymagamban állok, s e gondoskodást nézem,
mennyi szeretet van a határtalan égen,

mennyi áldozat, mit másokért hoznak,
mennyi boldogság, mit létükkel okoznak.
Mondd, Uram, az Ember miért lett ily gyarló,
miért vagyunk üdvünknek halált hozó sarló?
Miért kaszáljuk le folyvást fénylelkű álmunkat,
miért ássuk buzgón naponta sírunkat?
Ha szembejön olykor egy-egy virágszirmú öröm,
mi karmoljuk, tépjük, míg van kezünkön köröm.
A mosolyfáink levelét rendre leszakítjuk,
ágait tördeljük, földjét kiszikkasztjuk,
gyökerét kiássuk, hogy ne teremjen soha.
A bölcs Életben csak az Ember ostoba?
Tanulnunk kellene az égtől, a széltől,
szeretetbimbókat gyűjteni a rétről,
a fürdető Nap fényétől nem rejteni el arcunk,
s csak akkor hinni el, hogy jó irányba tartunk.

Ordas Andrea: Egyedül

- Minek nézel hátra? - ezt kérdezte, kis kezét fázósan meleg tenyereembe fúrva.
- Ott nem jó, nem volt az, vagy ha jó is volt, már elmúlt. Ott már sötét van, nem látod? Elöl meg süt a nap! Gyere, szaladjunk!
- Te csak szaladj, de ne túl messze, csak hogy lássalak!
- De együtt akarom! - toppantott dacosan.
- Nekem nem megy, nincs levegőm, meg a szívem, az ízületeim, a csontjaim...
- Neeee - görbült sírásra a szája - azért jöttem érted, hogy együtt... Ránéztem. Vékony kis alakja szinte remegett az energiától, és most egyre indulatosabban csillant meg hatalmas, szürkéskék szeme, összevonta dús szemöldökét, hosszú, sötét pillái végén már ott csillogott az első, gyémánt színű könnycsepp. Ritkán sírt, ha bántották, inkább dühös

lett tőle. Ilyenkor dacosan összeszorította húsos, szép ívű ajkait, szemeit előbb résnyire húzta, majd kitágította az indulat, és hatalmas levegőt véve, leszegett fejjel támadott. Nem nézte, az ellenfél mennyivel erősebb nála, nem mérlegelt, csak űzte az igazságtalanság okozta keserűség. Irigylem a bátorságáért. Néha még mindig ilyen vagyok, de az óvatosság, és a félsz már megfontoltabbá tett. Vagy bölcsebbé, ki tudja? (Nagyikám gyakran mondogatta: „Ne szólj szám, nem fáj fejem”. Ő mégis mindig szólt. Tőle el is fogadták. De én - én vagyok.)

Miközben elmélkedtem, ő lenyelte a könnyeit, és biztatón rám mosolygott. Törékeny kis kezével gyengéden húzni kezdett.

- Naa, gyereeee.

Jó volt nézni a bizakodását, tudtam, hogy rá számíthatok.

- Ne feledd, megígérted, hogy megőrzöl magadban! Együtt könnyű lesz, meglásd! - mosolygott. - Jó, nem kell szaladni, de legalább siessünk a napra!

Vörösesbarna, göndör, szélborzolta haja, vékony, kissé fiús alakja, mosolygós, pirospozsgás pofija mindig mosolyra fakaszt.

Már nincs hideg, és a nap is süt. Már tudom, hogy mindig velem lesz, remélem, több évtized vár még ránk így, együtt gyermek önmagammal.

Liszka Gyöngy: Az Elmúlás oszlopa

Vagyok, ami te sosem voltál,
s leszek, ami te sosem lehettél.
Árnyék vagy a sötétben, az éjben én vagyok a Fény,
Kezemben fegyverem a toll,
Kezedben fegyver? Csak csont és por.
Hamu, amivé te is válhatsz majd,
Csak állj elé, és bűneid könnyek nélkül vállald,
Sivatag, kínzó, porzó, gyötrő üresség,
Melyben lelked kongatja ólomlépteit.
Gyengeség!

Vétkeid vérként hömpölyögnek nyomodban,
 Mégis üszkös ugar az, mit magad mögött hagysz,
 Az én vérem? Teremt, akár a szavaim ellened,
 S erős, mint a hit a hitetlenekben.
 Leszek az, ami te sosem voltál,
 Tartópillér egy színpadon. Kegyetlen dráma.
 Szabadság vagyok,
 Szárnyakat növesztetek, míg te csúszol előttem a porban,
 Ha látni akarsz, engedd el a múltad,
 Mert a holnap vagyok.
 Kegyetlen és szívtelen bajtárs,
 Ki melléd sosem áll, de előled sem hátrál.
 Vagyok vad: örök és végtelen,
 Káosz, üresség a rendben,
 Teljesség egymagában,
 A világ vagyok, hisz az zárt magába.
 Leszek bíró, kit hiányoltál a mocsokban,
 Add a szíved, megmondom, mennyit érsz,
 S mit ért az, kit hátrahagytál.
 Vagyok, ami te sosem lehetsz már.
 Ezrek ajkán visszhangzó imádság.
 Vagyok az eredet, örök, ismétелhetetlen.
 Vagyok, ami te sosem voltál.

Szeles György: A túl hosszú házasság következménye

Kedves, hogy úgy hívja a nejét, hogy Édesem,
 Ilyen sok év után még mondja, hogy Szerelmem!
 Valahogy meg kell oldanom,
 Őszintén meg kell mondanom,
 Arra, hogy hogy hívják, már nem emlékszem!

Lám Etelka: Ezüsthíd

Szép este volt.
Csillagok apró fényei
világítottak az égbolton.
Mennyei csend honolt,
melyet a kis tücskök ciripelése
varázsolt hangulatosabbá.
Szinte beleolvadtam a fekete éjszakába.
Gondoltam egyet, lesétáltam a vízpartra,
ahol a tó mélykék víze csendesen csillogott.
A gyűrűző hullámok fényes köröket rajzoltak,
ringatva a gyönyörű tavinózsákat.
A telihold tükrében egy ezüsthíd haladt a part felé,
szépsége lenyűgözött.
Megráztam fáradt testem,
amely most az idő alagútjában rohant.
Az élet épp sokszínű ruháját
váltogatta rajtam. Hány éve már?
S most egyre fakóbb és színtelenebb lett.
Lelkem nesztelenül osont,
testemet hirtelen megérintette az élet,
az újrakezdés mámore,
amely vágyakozva repült felém.
Lelkem és testem lassan kitérült.
Képzetelem színes világa
magasba emelt, és repített.
Messzire el, örökre,
virágokkal borított zöld szigetre.
Ahol a hajnalpír köszöntött,
lebegtetve színarany fátylát.
S fáradt testem végre megpihent a zöldellő pázsiton,
ahol a reggeli napsugár arany fénye ragyogott a harmatos fűre.

Kutasi Horváth Katalin: A kaleidoszkóp

Tudjátok egyáltalán, mi az a kaleidoszkóp? Nem, nem mikroszkóp, nem horoszkóp, nem is endoszkóp! Kaleidoszkóp! Hogy mit akarok vele a multimédia világában, a több dimenziós animációk korában?! Igen, talán egy kicsit régimódi vagyok. Egy letűnt korszak itt rekedt egyede.

De van egy - kézzel megfogható, forgatható, valóban, nem csak virtuálisan érzékelhető - kaleidoszkópom. Vagyis inkább csak volt. Igen, így egyértelműen pontosabb... Gyönyörű színeket és formákat, érdekes és különleges alakzatokat, lehetőségeket láttam benne, sokszínű változatossága elbűvölt, sokat ígérő izgalmakkal kecsegtetett, képtelen - azaz nagyon is képekben megnyilvánuló - vágyakat tükrözött vissza retinámról. Vagy tán a lelkemről? Lehetséges, hisz a szem a lélek tükre... Mindenesetre ez a csodákat megsokszorozó, rafináltan kialakított cső minden alkalommal újabb és újabb reményt, vigaszt adott, ahányszor csak belepillantottam. Bár mindig is bajban voltam a végtelenség fogalmának értelmezésével, meggyőződésem, hogy végtelen variációt sejtett, rejtett magában, rengeteg megoldást kínált. Azt sugározta ez az akkor felettébb titokzatosnak tűnő tárgy, hogy bármivel is próbálkozom, csak jó sülhet ki belőle, tehát minden út járható, és mindegyik végén - bármennyire is kuszának, bonyolultnak tűnik - elégedetten sóhajtok majd fel. Nem igazolódott be ez a látszat.

Nem tudom, mi történhetett. Mi egykor a színesen kavargó változások gyors egymásutánját, a kacéran feltárulkozó jövőképek milliányi variációját hozta, elromlott. Nem ejtettem le, nem tettem ki hőhatásnak. (Bár nyilván nem egyforma hőfokon éltem állandóan.) Mintha átprogramozták, áthangolták volna! Egyébként nem is hirtelen ment tönkre, hanem valahogy lassan, folyamatosan. Csak úgy megváltoztak kaleidoszkópom színei. Először egyre komorabbá váltak, aztán - hopp - eltűntek! Micsoda? Eltűntek? Igen, monokrómmá lett a csodacsövem!

Nem, nem hiszem, hogy a szememmel van a baj. Kaleidoszkópom sok-sok színét beárnyékolhatta a lét, valószínűleg foncsorhibássá vált, szimmetrikusan elhelyezett tükrei megvakultak a rivaldafényben. Tud-

játok: „Színház az egész világ!” Komédiást játszottak velem, miközben elátkozták játékszerem.

Monokróm világot látok benne én most, ahol minden szürkés vagy fekete. Ha mindez csak egy rossz álom volna! Ha egy eltávolítható hályog láttatná csupán így velem! Ha, ha, ha... Hahaha! Ébredj! Íriszed ép, a szivárvány szertefoszlott, a sok remény többsége eloszlott. Jó, azért felrázhatom, tekergethetem még... Ha a színek nem is térnek vissza kaleidoszkópomba, azért néhány érdekes kép kirajzolódhat még benne, ha hosszasan vizsgálom, alaposan a mélyére nézek, s így is tartogathat az egyhangúságot felderítő, a monotonitásból előtörő, szabálytalanul szabályos, ha nem is bájos, a logikának ellentmondó látszatjövőt...

Hanyecz István (shf): Várjuk a Tavaszt

Várjuk már nagyon az újat hozó Tavaszt
amikor a Természet meghúzza a ravaszt
nagy tél után köszöntjük a zöldülő határt
kívánva Kikeletet mi hozza a melegeket

Minden hiába hóesés zúdul ránk e tájon
Teremtő megrázta szakállát tavaszi napon
Egy-egy hóvirág s krókusz virít csak árván
gyerekricsaj szól hangosan a hegyoldalon

Önfeledten élvezik tavaszi télnek örömét
De a fák madarak érzik az újhodás szelét
dalolnak vidáman csivitelnek naphosszat
élvezik ők a meleget árasztó napsugarakat

Aranyló napnak sugara légy hát üdvözölve
sok sápadt ember arcára mosolyt csalogass
ablakot odút szívemet kitárom nyitnikék
lágyszellő suhan át erdőn Tavasz tündére

Bornemisza Attila: Aditon misztérium*

Ünnep harangja szól,
 Kicsordul a könnyünk.
 Elolvassa-e Isten majd minden könyvünk?
 Küld-e még kis fényt a vakok szemébe?
 S megjelenik-e majd az Oltáriszentségbe?
 Világító keze nyitja-e a mennyet?
 Ő, aki megbocsát mindent, bűneinket
 Törli-e az égi nyilvántartó könyvből,
 Ha az ég haragja fejünk felett bömböl?
 Kérések tízezerét számon tartja, mindet?
 Tékozolva ad, vagy földre sújtva büntet?
 Feltorlódo kérdés... S van-e rá felelet?
 Kegyelem vagy harag, hogy szeret titeket?
 S ha felénk fordítja szép, hallgatag arcát,
 Kiragyg-e az ég, e fenséges achát?
 És rásüt a fény a Balatonra?
 Kacarászik egy kicsit, majd elül.
 Mert Isten könnycseppjét simogatni kell,
 Őt nekünk könnyezte az Úr.
 Óriási, kék kendő az Ég,
 S betakarja mindünk álmát.

* Isten hallgatásának misztériuma (héber)

Tara Scott: Menekülés

Hideg volt. A Zagyva partján három fiatal roma férfi ült, s fogásra várt. Vastag kabátba öltöztek, mégis időnként vacogott a foguk. Pirka-
 datkor érkeztek, s abban reménykedtek, hogy ebédre a tányéron illato-
 zik a sült hal, s nem lesz hiábavaló a fagyos várakozás. Keveset beszél-

tek, hogy elkerüljék a torokmetsző, jeges szél beszippantását. Nézték a vizet, s magukban talán kapásért fohászkodtak. Nyolc óra körül járt az idő, az iskolákban már becsengettek. Akkor jelent meg a nő. Magasan fent, a terméskövel szépen kiépített Zagyva-parton. Babakocsit tologatott. Meg-megállt, majd újra elindult. A vizet nézte. Az egyik férfi a szeme sarkából érzékelte a mozgást, s felnézett.

Magában csodálkozott is, hogy ilyen cudar időben sétáltatja az apróságot, de hirtelen felmerült benne, hogy talán a nagyobbbat vitte iskolába, s egy kis friss levegőre vágott. Biztos nem marad sokáig, csak körülnéz - gondolhatta. Elfordult, s nem is foglalkozott vele tovább. Percek teltek el. Újra a vizet nézte ő is, és arról beszéltek, hogy lassan szedelőzködnek, és hazaindulnak.

Ekkor a parton tőlük úgy tíz méterre, nagyot csobbant a víz. Mindhárman odanéztek, s az asszony még karjában tartva a csecsemőt épp a víz alá bukott. Az a férfi, aki meglátta fent a parton, felugrott, s ledobta kabátját, hogy a vizet magába szívva ne húzza le. A másik férfi, aki mellette ült, szintén vetközött. Mielőtt beugrottak, az első odaszólt a társuknak, aki még kábult volt az események hatásától, hogy hívja a mentőket! S már úsztak is befelé az asszony után. A víz elragadta karjából a picit, akit hol feldobott a víz a sodrásával a tetejére, hol alábukott. Levegőért kapkodva, szaggatottan sírt fel. Az asszony vagy nem tudott úszni, vagy nem akart, mert hagyta, hogy dobálja a folyó, meg sem próbált küzdeni az életéért. Az első férfi elérte a kicsit. Kapálózott, a víz a szájába csapódott, s fuldokolva, rángatózva köhögött. Ő a sodrás ellenére igyekezett a fejét fenntartani, ami nem volt egyszerű, mert a baba még nem tudta sokáig tartani magát. A másik, aki a sógora volt, megragadta az asszony karját, de az nem akarta hagyni, hogy kihúzza. Viaskodva, kimerülten vonszolta a partra. Addigra a kicsit a megmentője a kabátjába csavarta, s bár a ruha ráfagyott a testére minden mozdulatával fájdalmat okozva, igyekezett a gyermeket úgy tartani, hogy ne férjen hozzá a csontig hatoló jeges szél. Az asszonyra is meleg kabátot terítettek, és ő igyekezett nem nézni senkire, csak lehajtott fejjel, egyfolytában sírt. Türelmetlenül néztek fel a partra, s

egyszer csak sziréna hangja közeledett. Addigra a Zagyva-parton álló emeletes házakból emberek szállingóztak a part felé, egyre többen lettek, s döbbeneten figyelték az eseményeket, de senki nem ment le a gátoldalban a partra.

A mentősök hordágyat vettek ki, és elindultak a gátoldalban lefelé, de nehezen haladtak a fagyos, csúszós fűvön. A fiatal férfi karján a kisbabával megindult feléjük, ekkor a másik két férfi karon fogta két oldalról az asszonyt, s szintén felfelé kezdtek haladni.

Amikor a mentőorvos meglátta a két férfit az összefagyott ruhában, azonnal kéretett még autót az életmentőknek, hiába tiltakoztak.

Az asszonyt és gyermekét elszállították. Pár perc múlva a két férfi is a kórház felé haladt a másik mentőautóban.

A történetet a helyi városi televízió bemutatta, amikor átadták az életmentő érdemérmet a fiatalembereknek, a városházán.

A riporter kérdései között elhangzott, mire gondolt a férfi, mikor a jéges vízbe vetette magát, hogy az apróságnak megmentse az életét? A válasz egyszerű volt. A saját két kicsi fiára.

A hír nem volt országos médiaértékű.

Czégény Nagy Erzsébet: -justo tempore -

Falatnyi kenyér vagy a számban,
 éltető, búza-érő holnap.
 Barna mosolyod kávéim aljában,
 ajkamon boldogságot hagy.
 Erő vagy bennem, újrakezdő élet.
 Most már jöhetnek süvöltő,
 zord, tivornyázó szelek,
 kataklizma. Épp jókor nyílt
 meg a mennybolt fényűző
 fonata. Körülölel, mint
 virágszirmot a reggeli harmat.
 Szemünkben univerzum.
 Sötétből új hajnal hasad.

Jószay Magdolna: Bűvös erő

Miféle bűvös erő vonzott hozzád,
ki értené ezt? Mintha az erdő
összes fáí mosolyogtak volna,
összesúgott mögöttünk a múltó idő,
a napfény, a holdfény mind közrejátószott,
hogy mindkettőnk szívét megérintse
valami titokzatos vonzás és varázserő...
Én így éltem meg, s így lettünk EGY.
Bár távol élünk, de lélekkben mindegy...

Dömötör-Nagy Nóra: Lehetetlen, de szeretem

Őt látom minden arcban,
A fejem teljes zűrzavarban.
Érzéseimet visszatartsam,
Vagy ővele tudassam?

Tudom, hogy engem lenéz,
Ezért minden annyira nehéz.
Ha naplómbe egyszer belenéz,
Akkor majd mindent megért.

Eszményi lenne nekem,
Ő az egyedüli szerelmem,
De lehetetlen, hogy szeressen:
Az a vonat már elment.

Az emléke megmarad,
De közben a szívem megszakad.
A fájdalmam leírhatatlan
Tudván, mi lett volna, ha...

Kitépném annak szívét,
Ki őt bántani merészelné,
Vagy aki csak azt elképzelné,
Hogy vele lehet egész.

Van nekem még egy „B” tervem.
Tudván: az álom lehetetlen...
Ne hidd, hogy valaha elfejtem,
Örökké él majd bennem.

Radmila Marković: Árny és gondolat

Árnyat vet a jelen
a jövő lapjára,
megszabadulni tőle
nem lehet,
megszabadulni tőle
nem lehet.
Él az árny és gondolat.
Ott lebeg a ki, mi, miért
került a sarokba.
Ott lebeg a ki, mi, miért
lobbantotta lánggra a
szunnyadó parazsat.

Kovács László (Kovycs59): Ha te leszel...

Ha te leszel magasban fenn a madár,
én leszek szárnyid alatt a csendes szél,
én leszek a fészek, mi majd visszavár,
ha messze költözöl, én leszek a Dél.

Ha te folyó leszel, én leszek a híd,
átölellek, mint a kedvesét karja,
medred én leszek, ki távolba segít,
ha meghal hullámod, én leszek partja.

Ha te leszel a boldogság, az öröm,
leszek az arcodon örök nevetés,
én leszek teneked az életöröm,
ha vágy leszel, én a beteljesedés.

Ha szó leszel, én betű leszek benned,
szerelemszavadban leszek az örök,
bánatodban én leszek majd az enyhed,
ha vársz reám, én mindig visszajövök.

Vénül a szív, leszek, mi benned dobog,
és leszek majd az éltető vér benne,
én leszek az, ki veled álmodozok,
leszek az, ki érted mindent megtenne.

Ám ha egyszer majd elkopik szerelmed,
vagy már én neked csak egy sírhant leszek,
tudd azt, odaát is nagyon szeretlek,
voltál nekem, engem csak az éltetett.

Dobó Georgina: Hiányod

Hiányzik minden érintésed,
Minden gyengéd ölelésed.
Hiányzik az érzés,
Hiányzik a féltés.
Hiányzol, mert hiányzol.

Anisse: Lét-buborék 2016.03.01.

Kés, kötél, méreg,
magas cukor vagy rossz szív...
A vége: h a l á l !

**Kühne Katalin: Szenvedéllyel szóltál
/Cs. Varga Istvánnak/**

Tanultál és tanítottál,
embereket „forrasztottál”
aranyakká, így tiszteltél,
magas éig felemeltél.

Imádkoztál, Istent kérted
- mindig közelében élve -,
nemzetünkért fohászoktál,
erős szenvedéllyel szóltál.

Maroknyi népünk nagyjait,
elődeid írásait
hűséges szeretettel
bemutattad hitelesen.

Himnuszaink, szent művészet,
mi szép, jó, igaz, értékes,
lelkedből lángot fakasztva,
hallgatóidnak átadtad.

Izzó parazsád fényesen
világítson a sötétben,
égi áldást kapj, ragyogjon
arcod születésnapodon!

M. Simon Katalin: Kóborló

Ha ideje jön a kóborlásnak,
Rimbaud is tudta,
üres a lelked, lankad
szívverésed, rálépsz
az útra, erődből még futja,
ronggyá nyűtt napjaid
számolatlanok,
kezed zsebedben nincs
mit keresen, lábad parancs
nélkül jár világot, szemed
szűretlenül tárol, éjjel
égsátor fölötted, reggeled
ott szép, ahol éred,
talpad mosdatlanság marja,
mezítláb lépsz mosott
aszfaltra, bolondnak hisz
a világ, bánni időd kevés,
lelked ujjong, s míg őrült
elmédben új vers éled,
hazainduló hajód eléred.

Tóth-Hekkel Arany: Emlékvers kislányomhoz

Távoli hegyormok alján
A vándorok útját járván
Együtt jártunk egy tavaszban
Térdig érő vadvirágban
Veled szépült a zord világ
Együtt kötöttünk bokrétát

Virágkoszorút fontam fejedre
Ültél ölembe bújtál keblemre

Véled néhány napfelkeltém
Napnyugtám el nem feledém
Csak az enyém voltál akkor
Nem jó vissza mi volt egykor
Fennakadtam sors hálóján
Léket ütni nem bírok már

Ültél ölembe bújtál keblemre
Virágkoszorút fontam fejedre

Bodó Csiba Gizella: Pedig még tél van

Beköszöntött az ősz,
Ahogy kinyitottam az ablakot.
Gesztenyeszín haján
Nem viselt kalapot.
Bólintott. Sietek - mondta,
És nesztelenül otthagyt!
Sárga sála ágra akadt,
Botjával köszönt egy levélnek,
Egy másikat meg sem címzett,
Csak úgy átadta a szélnek.
A köd lassan ereszkedett,
Oly csendesen, mintha lesben volna,
Mint két öreg, úgy nézték egymást,
Összeszoktak, ki tudja, mióta.
Ráncos kezük összefonódott,
Ősz apó, Köd anyó együtt ballagott,
Néztem őket... mily színes élet,
És becsuktam az ablakot!

Szabó Edit Irma: Tükörsztal

Szobámban éjkék, leomló függöny,
előtte karcsú tükörsztal áll.
Családi örökség, hófehérre festett,
benne a tükör hatvanéves tán.

Kerete nyúlánk, merészen ívelt,
polcán kiürült parfümös üvegek.
Hogyha a tükörnek háttal állok,
úgy hiszem, az idő utol nem érhet.

Ha belenézek az ósdi tükörbe,
óvatosan törölöm róla a port,
hisz szeretném lesimítani a
tükörarcomon otthagytott nyomot.

Manapság fésülködőasztalnak hívják
divatos szóval, de ez öreg bútordarab.
Nagyanyámtól örököltém, így számomra
régimódi tükörsztal marad.

Dobrosi Andrea: Névnap

Hogy ne gondolnék rád?
Hogyne gondolnék rád!
Nem csak azért,
mert a naptárba nyomtatták neved,
nem érdekel a névnapod,
zokon ne vedd!
Az én naptáram spéci,
abban mindennap ma van,

s ne zavarj, légszi,
hagyj magam - hadd legyen kedvem,
időm mindig belenézni!
Az a naptár a szívem, tudod,
amelybe csak egy nevet nyomtatok,
a Tiéd...
Ott pedig nincs olyan,
hogy elfogyott a nyomdafesték,
csak egy van: *szeretni szeretnék!*

Bubrik Zseraldina: Két másodperc

Reggel, amikor kinyitottam a szemem, az ablakon kinézve láttam, a hópelyhek milyen szépen világítanak a háztetőkön. Szinte mindent hó borított. A kék égen a nap kezdett felkelni. Gondoltam, még mielőtt feljebb nem ér a nap, kimegyek, és lefényképezem a havas tájat.

Gyorsan felöltöztem, fényképezőgépet a bal kezemmel megfogtam, a jobbal már nyitottam is az ajtót. Hármát léptem a hópelyhek között, mikor éreztem, a jobb lábam csúszik, és épp egy balett-pózt kezdek felvenni. Olyan, mintha pirouette-et jártam volna.

Hirtelen az jutott eszembe, hogy huszonöt évvel ezelőtt már kaptam egy agyvérzést, most nem szeretnék még egyszer. De két másodperc alatt ezeket a dolgokat nem lehet végiggondolni, és teljesíteni sem. Először a bal könyököm ért földet, majd az egész testem elterült. Az utolsó koppanás a fejem volt, pedig próbáltam rá vigyázni. Közben jobbra fordultam, és láttam, amint a két macskánk: Evetke és Venyige a nagy csattanástól megijedve ellentétes irányba futottak. Pár másodperc után hallottam, amint a szembe szomszédom a havat lapátolja. Egy szó sem jött ki a számon. Próbáltam felállni, de szép lassan, nehogy megint elcsússzak. Még jó, hogy nem szédültem, és nem estem össze. Ki tudja, mennyi ideig feküdtem volna a szépen csillogó hópelyhek között. Amikor már egyenesen álltam, megkapaszkodtam a korlátban, majd elindultam.

Három lépcsőfok, és már nyitottam is az ajtót. Nagyon fáztam, rázott a hideg. Előszoba, majd beléptem a szobámba. Hirtelen, mint aki a hűtőben van, reszkettem, majd gyorsan ledobtam magamról a ruháimat. Hó? A szoba közepén igazi hó? Még ilyet sem láttam, de egy kis változás senkinek sem árt. Nem is nagyon foglalkoztam vele, épp milyen vizes lesz a szőnyegem, a lényeg az volt, hogy lefeküdjek az ágyba, meleg paplannal betakarva. Kicsit szédültem, de biztonságban éreztem magam. Háttal feküdtem, pedig hason szoktam. Most így volt jó. Kis idő után bekapcsoltam a tévét. Gondoltam, egy kis beszéd hátha elaltat. De - sajnos - nem jött be. Nem tudtam elaludni. Egyszer csak arra lettem figyelmes, a bal könyököm mintha kezdene fájni. Majd a derekam. Kezdtem zsibbadni. A fejem is megfájdult, de most nem a migrénem, hanem az egész területen fáj. Próbáltam egy kicsit elfordítani a fejem, mikor belenyilallt a nyakam jobb oldalába. Nagyon jó! - gondoltam. Ennek is most kellett jönnie. Egyszerűen nem tudtam jobban elfordítani. Fel kellett ahhoz kelnem, hogy sikerüljön. Egy kis idő után úgy elfáradtam, mint egy rakodómunkás. Nem bírtam tovább, és elaludtam. Délután arra keltem, még mindig a hátamon fekszem, de a nyakam zsibbadása még nem múlt el.

Egy hétig feküdtem, egy kis agyrázkódásom volt, az agyvérzést megsúsztam. Rájöttem arra, jobban kell vigyáznom magamra, főleg ebben a csúszós időben.

Jártó Róza: Kitartóan

Ma csütörtök van.

Ilyenkor az a program járta - már évek óta -, hogy elment a munkaügyi központba. Ott beállva a sorba, bement az ügyintézőhöz megkérdezni, hogy nincs-e számára munka. Bármilyen, csak munka legyen. De hosszú évek óta nem volt. Ha mégis, és oda ki is közvetítette az ügyintéző, az a hely már elkelt, betöltötték.

Ő mégis ment kitartóan, mert tudta, hogy csak akkor kaphat havi rendszerességgel pénzt, ha munkát talál.

Persze, ezen felül is járta a várost. Minden munkaerőt foglalkoztató cégnél megfordult már, volt olyan hely, ahol többször is. Pályázatokat is nyújtott be.

Épp valamelyik nap számolta össze, hogy közel száz helyre, illetve százszor küldött el pályázatot. Eddig még csak két helyről írtak vissza, hogy ha lesz bármilyen, a végzettségének megfelelő hely, értesítik. De ilyen értesítés eddig sehonnan sem jött.

Lassan kezdett elszigetelődni az emberektől. A több évi pénztelenség miatt nem volt ruhája, amit felvehetett volna egy céghez, ha netalán interjúra mégis behívnák. De ez volt a kisebbik baj. A nagyobb, hogy a gyerek is nőtt. Lassan bekerült az iskolaérett korba. Ám kicsi volt és mindig éhes. Mitől is nőhetett volna, mikor számtalan esetben csak egy szem főtt krumplit tudott adni neki vacsorára?

Néha sikerült kifognia egy-egy napszámot vagy takarítást. De ezek is korlátozottak voltak, hisz épp a gyerek miatt nem vállalhatott bárhol és bármilyen alkalmi munkát.

Ma mégis reménykedve ment a munkaügyi központba.

Érezte, hogy ma valami jó fog történni vele.

Mikor odaért, azonnal beállt a sorba. Onnan nézegetett kifelé, és olvasgatta az elég közel lévő hirdetésekét. Ott látta meg, hogy a polgármesteri hivatalba könyvelőt keresnek. Persze szakképzettet. Ő az volt! Mérlegképes könyvelő. Igaz, sosem dolgozott ebben a munkakörben. Ha jól belegondolt, nem is tudta pontosan, miképpen is kell ott könyvelni. Csak a papírja volt meg.

Mikor sorra került az ügyintézőnél, rögtön mondta is a hirdetést, és hogy ő oda el akar menni. Az ügyintéző olyan kéretlen-kelletlenül állította ki a bizonylatot neki, amivel bemehet a hivatalba a munkaügyishez.

- Bármilyen is lesz a döntés, a bizonylatot vissza is kell hoznia - kötötte a lelkére.

Kilépve a munkaügyi központ épületéből a szemé a templom toronyóráját kereste. Fél tizenegyet mutatott. Első gondolata az volt, hogy holnap első dolga lesz bemenni a polgármesteri hivatalba a munkaügyishez.

Aztán mégis másképpen döntött. Belépve a hivatal épületébe a portással találta szembe magát.

- Hova, hova, hölgyem, segíthetek? - kérdezte a férfi.
- A munkaügyre megyek, a munkaügyi központ küldött - mondta.
- Itt felmegy a lépcsőn - váltott barátságosabb hangra a portás -, és a folyosó végén Horváthné keresse.

Felérve az első emeletre az első ember, akivel összetalálkozott, az a Judit volt, akivel együtt dolgozott az utolsó munkahelyén. Ő mint ügyintéző, Judit mint jogász. Váratlanul érte, hogy Judit olyan örömmel üdvözölte. Persze ő is örült a találkozásnak. Meg is kérdezte, hogy hol találja ezt a Horváthné, akihez irányították.

Bekopogott abba az irodába, de kiszólt egy hang, hogy várjon. Nem volt szék az iroda előtt, ezért a falnak támaszkodott. Ott állva villant az agyába, hogy milyen jó lesz, ha lesz munkája. Akkor tud venni új ruhát a kisfiának. Először egy új nadrágot és két szép pólót, és persze egy új cipőt. Valami felemelő érzése támadt a gondolatra, hogy mindent kifizethet - mármint a rezsit -, és mégis maradhatna annyi pénze, hogy ezeket megvegye, és még enni is egyenek. Finom tejet, kenyeret. Finom margarint és felvágottat... meg gyümölcsöt...

Ott, Horváthnénél nem sokat időzött. Alig öt perc alatt elküldte azzal, hogy az állás már be van töltve. Rá is írta arra a papírra, amit a munkaügyi központ adott: **B e t ö l t v e**.

Kilépve a hivatalból nem indult semerre. Úgy érezte, minden ereje elhagyta, s ha nem ül le azonnal, össze is esik. Az első padra le is ült. Nem gondolt semmire, nem érzett semmit. Csak ült...

Mellette a padon egy helyi Superinfó feküdt, amit taláломra kézbe véve olvasni kezdett. Az első oldalon ott volt kiemelt hirdetésként, hogy a polgármesteri hivatal mérlegképes könyvelőt keres. Pályázási határidő: augusztus 15.

Letette maga mellé az újságot. Kis idő után megint felvette, és még egyszer elolvasta a hirdetést. Érezte, hogy valamit lát, de még nem

tudta, hogy mit. Aztán világosodott meg neki, hogy mi is az a furcsaság, amit a szeme már érzékelt, de a tudata még nem. Ma csütörtök van és tizenegyedike. A papírra, meg amit a munkaügyis adott, az van írva, hogy az állás már betöltve.

Elment egy ismerős ügyvédhez és megíratta vele a feljelentését. Neki, aki már lassan ötödik éve nem tud elhelyezkedni, nincs vesztenivalója.

A Hivatalnak viszont - úgy látszik - igen, mert még oda se érhetett a levele az ügyészségre, másnap már felhívta a jegyző, hogy lenne számára egy állásajánlata...

Áfra Piroska: Ébredés

Rózsaszín álom: cseresznyevirág
 Tavaszi reggel, szirmot bont az ág.
 Jégcsap ha olvad, szitál a dér,
 Dermedt rügy pattan, életre kél.
 Szívedbe rejti szép mosolyát,
 Játszik a széllal, semmi sem fáj.
 Új élet ébred, csillog a táj,
 Olvadt hó csöndjén hóvirág tanyáz.
 Aranyló szikrát lobbant a fény,
 Könnyecseppek kelyhén
 Smaragd remény...
 Gyöngyharmat lelkű titokvirág,
 Csillag szőtte vászon ég homlokán.
 Színpompás kép fest szerelmeket,
 Harmathegyből csöndes eső pereg.
 Roppan a jég, és nyújtóznak a fák,
 A téli álomból ébredni kezd a világ.

Írásaink megtalálhatók az előadók által felolvasva itt:

<http://youtube.hu/Verslista>

Golán Angéla Gabriella: Álomvilág

Vágyálmaim között élek,
elhiszek hazug meséket.
Megszépítek minden látványt,
bármit teszek, az mind ábránd.

Minden évszak napsütötte,
holdfény villan, s bú mögötte.
Tünemény kertjében járok,
minden virág zsenge átok.

Míg e világ ölel engem,
elfelejtem, kit szerettem.
Elszédít e talmi élet,
itt keresek menedéket.

Tátos Gyöngyi: Egy igaz barátság

Hangos telefoncsörgés hallatszott a szobából. Éva besietett a teraszról, és kereste a hang irányát. Nagy nehezen megtalálta.

- Tessék - szólt bele gyorsan, mert félt, hogy a hívó megelégteli a sok csengetést.

- Na végre, már megint eldugtad, mi?

- Mi van, kisfiam? Valami baj van? -

- Miért kéne ahhoz bajnak lenni, hogy akarom hallani a hangod? Nincsen kedved Ráckevére eljönni velem? Nincs valami dolgod arrafelé?

- Hát, olyan nincs, amit nem lehet elhalasztani, de ha gondolod, elmehe-tek.

- Jó! Pár perc, és ott vagyok érted.

Éva elkészült gyorsan, hogy ne kelljen a fiának várakoznia. Nemsokára együtt ültek a kocsiban.

Kimentek a piacra, körülnéztek. Apróságokat vásároltak, de valahogy Balázs csendben volt, Éva meg várta. Ismerte a fiát. Azonnal észrevette, hogy valami bántja. A piac végén Balázs megszólalt.

- Sétáljunk fel a hídra. Van kedved?

- Sétáljunk - egyezett bele az anyja.

Balázs megállt a híd közepén, és rákönyökölt a korlátra. Nézte a partot és a vizet. Szépen süttött a nap. A lacházi oldalon hattyúk úsztak a vízben. A víz fölött hófehér sirályok köröztek, és itt-ott vadkacsák. A ráckevei part dús fűzfáinak lelógó lombjait néha elérte a víz hulláma, és a pajkos szellő apró fodrokat rajzoltatott a vékony ágakkal a víz felszínére.

Balázs sóhajtott.

- Látod, milyen idilli? Ilyesmiket Gábor már egy éve nem láthat - mondta szomorúan, és belenyúlt a táskájába. Valamit keresett.

- Azért hívtalak el, mert te biztos megértesz, és nem nézel hülyének.

Éva hallgatott és figyelt.

- Tudod, mi ez? - mutatta a táskából előhúzott üveget.

- Italos üveg. Csak nem akarsz örök esküt tenni, hogy soha többet egy kortyot sem? Vagy megutáltad valamelyik cég termékét?

- Jaj, anyu, te mindig elbolondozod a komoly dolgokat, hogy jutnak eszedbe ilyen butaságok?

- Mondd! Ne kímélj - szólt Éva komolyan, mert tudta, hogy sokkal komolyabb dolgokról akar a fia vele beszélni.

- Ma egy éve, hogy Gábor meghalt a kórházban. Hiába mentünk be mindennap azután, miután Tibi otthon eszméletlenül találta. Még csak el sem tudtunk tőle búcsúzni, mert nem tért magához. Tudod, hogy felhívtuk az édesanyját, mint legközelebbit. Az anyja hallani sem akart róla mindaddig, míg nem értesítették hivatalosan a haláláról - mint legközelebbi rokont. Azóta meg azt sem tudjuk, hogy eltemette-e, vagy a kertben ásta el a hamvait. Mikor elmentünk hozzá, nem engedett be. Sőt, még meg is fenyegetett minket, hogy ne zaklassuk. Te tudod a legjobban, hogy Gáborral milyen viszonyban állt.

- Tudom. De mit vártatok tőle, mikor sohasem törődött a fiával? Kivételt képezett az, hogy ha az ő érdekei és elképzelései úgy akarták. Számára a fia egy báb volt. Csakhogy Gábor nem báb volt, hanem egy egyéniség. Ezt nem volt képes elfogadni, vagy talán fel sem tudta mérni az értékét.

- Tegnap vettem észre, hogy még mindig ott a száma a telefonomban. Valamilyik nap Tibi hívott, és beszélgettünk róla. Ő sem tud semmit. Tudom, hogy te is szeretted, mert ő téged igen. Hát ez volt a kedvenc itala, és arra gondoltam, hogy az emlékére beledobom a Dunába. Ha erre jövök, mindig eszembe fog jutni ez a hely. Ha már nincsen nyughelye, itt rá fogok emlékezni. Erre a napra is. Ugye, nem haragszol, hogy elhívtalak? Éva próbálta visszatartani a könnyeit, de már folytak is végig az arcán. Gyorsan megölelte a fiát, hogy az ne lássa, hogy sír.

- Köszönöm - suttogetta, de többet nem tudott mondani, mert a torka elszorult.

Balázs messze hajította a teli üveget. Az megcsillant a napsütésben, ahogy ívelt felfelé, majd hirtelen zuhanással fehér habok csobbanásának kíséretében kis szökőkút emelkedett fel a sima víztükör fölé. Fényesen gyöngyözve hullott vissza, ahogy a gyűrűző hullámok közepén elnyelte a hatalmas víz tömege.

Éva emlékezetében megjelent a hófehér pólóba és vászonnadrágba öltözött, tizenöt éves fiú. Balázs mutatta be, mint osztálytársát. Attól kezdve elválaszthatatlan, jó barátok lettek.

Gábor volt a baráti társaságból az első, akit behívtak katonának. Két nappal a Scorpions-koncert előtt. Nagyon készültek a fiúk a koncertre. Évát megkérték, hogy varrjon nekik lepedőből egy transzparenst, ami messziről látszik, és amit fel tudnak mutatni. „ÉLJEN A SCORPIONS” felirattal.

Később sokáig Balázs szobájának a falát díszítette a lepedő. Mikor Gábor megkapta a behívóját, azonnal rohant Balázshoz. Elhatározta, hogy eltörni a saját karját, így majd elmehet a koncertre. Mikor csengetett, Éva volt csak otthon. Látta Gábor feldúlt arcát, aki idegesen kereste a barátját.

- Mi baj van? Nem tudok valamit segíteni?
- Jaj, Éva néni! Megkaptam a behívómat, és két nappal előbb kell bevonulni, mint a koncert lesz. Ezt nem élem túl - borult Éva vállára és elfogta a zokogás. Éva anyai szeretettel ölelte át a fiút, és a fejét simogatta. Mintha a fia lett volna. Nem tudott mit mondani. Butaság lett volna azt mondani, hogy nincsen semmi baj, mikor Gábornak most ez volt a legnagyobb, legfájdalmasabb baja.
- Eltöröm a karom vagy a lábam! Így, begipszelten nem kell bevonulni! - vallotta be Évának a tervét, még mindig Éva vállára hajolva, könnyek között, keserűen.
- Kisfiam, ugye nem gondolod komolyan, hogy megúsznád ezzel a katonaságot? - Gábor felkapta a fejét. Éva rámutatott a székre.
- Ülj le. Teszek fel egy kávé, és megbeszéljük jó?
- Köszönöm.
- Először is azt tudnod kell, hogyha - akár egy óra múlva - eltöröd a karodat, vagy valami ér téged, azonnal visznek a Honvéd Kórházba. Tehát sehogy sem tudnál elmenni a koncertre. Ez, sajnos, kellemetlen, de sok ilyesmi adódik az ember életében.
- Direkt akkorra tették a bevonulást! - Káromkodott, és szidta a katonaságot.
- Tévedsz! Évek óta mindig ilyenkor van a behívás. Eddig azért nem érdekelt, és nem figyeltél fel rá, mert nem érintett. A Scorpions jött rosszkor. Ami késik, nem múlik. Majd legközelebb talán sikerül. Könnyű ezt mondani, tudom, mert neked ez ma fontos.
- Legközelebb lehet, hogy szakállam lesz, és már nem is érdekel a koncert.
- Hisz éppen azt mondom, hogy neked ma fontos. Vannak az életben, és lesznek is sokszor olyan dolgok, amik a te személyes érzelmeidet felülírják. Azért nem dől össze a világ. Egy érdekelt vagy a sok közül. Soha ne feledd, van egy bent, és egy kint. A kettő egymás nélkül semmit sem ér. Próbáld megérteni a világot, s benne magadat. Ha ezt a kettőt megérted, megnyugszol és rádöbbsz, hogy lehet, hogy többet nyertél, mint amit ma veszítesz. Később döbbsz rá az értékére. Mikor leszerelt, nem győzte mesélni a barátainak, hogy milyen élménye-

ket szerzett és mennyi jó barátot ott a katonaságnál. Sokat segített ezekkel az emlékezésekkel a barátainak, akik nem a negatívumok féltelmével, hanem új, életre való kihívásokkal és tanulságokkal néznek szembe a behívóparancsot követően.

- Mire gondoltál, anyu? - szólalt meg Balázs, aki szintén elmerült az emlékeiben.

- A Scorpionsra.

- Emlékszel, hogy el akarta törni a saját lábát vagy karját?

- Lehet, hogy ha te nem vigasztalod meg, meg is teszi. Sokszor emlegette, hogy te mindig anyja helyett anyja voltál. Hányszor mondta, hogy irigyel engem! Mikor ideköltöztetek, és én mondtam, hogy segítetek költözni, nem érek rá vele találkozni, ez volt az első szava: ott a helyem!

- Bizony, mennyit segített, és hogy cipelt! Mondtam is, hogy olyan az érzésem, mintha két fiam volna, mikor átöleltem, és megköszöntem. Így beszélgettek elég sokáig visszaidézve a múltat. De soha el nem feledve egy e m b e r t, akinek ragaszkodását, szeretetét, barátságát, emlékét ők ketten őrzik meg.

Lénárt Anna: Búcsúzó

Lehajtott fejjel állok
apró sírhalom felett,
keresem az emlékeket.
Édes mosolyt, csengő kacagást,
boldogságtól csillogó szempárt.
Nem találok... Istenem!
Hangodat nem hallom,
szemed színét sem látom,
sosem ölelt két karom,
nem mondhattam el
mennyire szeretlek téged.

A csillagösvényen egy
pillanat kitérőt tettél,
míg hozzánk beköszöntél,
utad tovább egyedül folytatod,
magaddal vitted szeretetünket.
Emlékeimben egy apró,
fehér koporsón arany
betűkkel neved ragyog,
ajkamon jéghideg csók vacog,
szívemben el nem múló fájdalom.
Nyugodj békében!

Mayer Zsó: Kecskesalád

A fűrésztelep szomszédságába költözött kecskemama és papa három kicsi gidájával.

Építettek maguknak biztos lakot. A kis gidák szorgalmasan segítettek szüleiknek. Hordták a szomszédból a sok deszkát, lécet. Papájuk kalapáccsal összeszegelte, szép kis ház kerekedett belőle. Mamájuk függönyt varrt az ablakokra, szépítgette belülről.

A közelben sok kórót, cserjét találtak, az üde fű is kínáltatta magát, így élelemre nem volt gondjuk. Még egy káposztaföld sem volt messze, gyakran meglátogatták, így a kedvenc csemegéjükről sem kellett lemondaniuk.

Egy alkalommal meglátogatta őket a fűrésztelep gazdája, mivel dolgozói sokat beszéltek a kecskecsaládról. Nagyot nézett, mikor meglátta a gondosan kialakított portát. Meg sem szidta őket, hogy elvitték a sok faanyagot a telepről. Legalábbis rendben tartják a környékét, ha lelegetik a sok kórót, füvet - gondolta magában.

Egyik kicsi unokája sápadt és gyenge volt. Az orvosok kecsketejet javasoltak a kisfiú táplálására. - Sok vitamint tartalmaz, megerősödik tőle a fiúcska, ha issza - mondták a nagypapának. Nagyon megörült a telep gaz-

dája, látva a kecskemama hatalmas tőgyét. Újabb kicsi gidának adott életet, így volt teje bőven. Meg is kérte kecskemamát - adjon neki a friss tejéből, és elmesélte gyenge kis unokája betegségének történetét.

- Szívesen adok, hat hétig szoptatom gidámat, elválasztom, és jöhetsz mindennap a tejért, boldog volt a mama, hogy a fiúcskán segíthet.

Így is történt, hat hét elteltével mindennap friss tejet kapott a kisfiú, aki napról napra erősebb lett. Olyannyira, hogy kérte nagyapját, látogassák meg a jótevő kecskemamát. Vittek neki cukorkát, csokoládét, káposztát, répát. Barátságot kötött a fiúcska a kecskecsaláddal, annyira megszerette őket.

Mindezt látta a közeli erdőben tanyázó farkas. Megirigyelte barátságukat, elhatározta: véget vet mindennek. Odalopódzott a kecskeházhoz, megváltoztatta a hangját, hogy ne ismerjék fel. Édesdeden kérlelte őket:

- Engedjete be, odakint nagyon hideg van, fázom, csak egy kicsit hadd melegedhessek, és már itt sem vagyok.

Kinézett az ablakon kecskemama, és látta, ez bizony a farkas koma. Kikiáltott:

- Nem hiszünk neked, farkas, az életünkre akarsz törni!

- Védjen meg barátod, róka koma!

Közben kecskepapa hallotta a kisfiú cipőjének kopogását s vidám fütyörészését.

- Jaj, ha meglátja a farkas, elkapja, és megeszi! Figyelmeztessük, hogy bújjon el!

Tanakodtak, majd kitalálták, hogy a legkisebbik gida bújjon ki a kéményen, és adjon jelet, ha a farkas ólalkodik a közelben. Így is tettek, a kicsi, fehér szőrű gida felmászott a kéménybe. Olyan fekete szőre lett, hogy senki nem ismerte meg, még a közeledő fiú sem. A farkas hirtelen felnézett a zörejre.

- Jaj-jaj, itt szörnyek laknak, nem kecskék! - Inába szállt a bátorsága, s loholva, hogy el ne kapja a fekete szörny négy kezével, hazáig futott.

A fiúcska is megijedt, gyorsan megfordult, és a telepig meg sem állt. Lihegve újságolta:

- Fekete szörnyek lakják a kecskék házát, talán már az összes kecskét elpusztították!

Kérlelte nagyapját, menjenek gyorsan menteni a kecskéket. Nagypapa megfogta unokája kezét, és elindult a kecskék háza felé. Odaértek, ő semmiféle szörnyet nem látott. Bekopogott az ajtón, kecskemama kinézett az ablakon.

- Te vagy, György gazda? Gyertek az unokáddal beljebb - invitálta őket. Mindketten bemerészkedtek, ott ült az asztalnál kecskepapa és a kis gidák. Csak a fehér szőrű, kicsi gida szárította szőrét a kályhánál, mely a koromtól szürke lett, és a mamája megmosta. A nagy ijedség után táncra perdültek, és vígan énekelték:

Farkas koma irigykedett,
Házunk közelébe merészkedett.
Hangját megváltoztatta,
Engedjük be, nagyon akarta.
Megismertük ravasz hangját,
Mama kéménybe küldte fiát,
Értesítse nagypapa unokáját.
Farkas ólálkodik a háznál,
Ki szörnynek nézte a kormos gidát.
Ijedve megfordult, s hazáig meg sem állt.

Örömben ettek-ittak, megkínálták nagypapát és unokáját kecsketejjel, kecskesajttal, és örök barátságot kötöttek.

Tátos Gyöngyi: A rigó

Végre megmutatta magát a tavasz. A nap alkonyi sugarait olyan régen láttam, hogy most, ahogy kiléptem a teraszra sietve valamit még elintézni az este előtt, leblokkoltak a lábaim. Nem tudtam mozdulni. A szemem lenyűgözve nézte a kopár fák ágai mögött búcsúzni készülő napot, ahogy pajkos színes ecsetvonásaival pingálta ki a felhőket az égen. Mélyet lélegeztem, és éreztem a tavasz jelenlétét. De régen óhajtottam ezt a percet!

Csengettek. Kinyitottam a kaput, és a vízórás számláját átvettem. Igaz, megtörte lelkem gyönyörű hangulatát az újabb fizetnivaló, de ahogy búcsúztam a vízórástól, egyszer csak meghallottam a fejem fölött apukám füttyjelét, amit kislány korunkban használt, ha kóboroltunk a környéken. Háromstrófás füttyjele a mélyből a magasba érve csak úgy hasított az étert, és mi futottunk a húgossal haza.

- I-lon- ka, Gyön- gyi- ke - mintha ezt zengte volna.

Nos, belehasított a lelkembe ez az emlék és a tavalyi kisrigóm emléke, aki újra szerelmes, daloló kedvében van. Nem felejtette el az általam tanított füttyjelet.

Olyan boldog lettem, hogy nem is törődtem senkivel. Elkezdtem ismételni a füttyjelet, és a rigó dalát utánoztam.

Jó pár percig ott üdvözlöttük egymást az utcán. Aki látott, biztos egy hibbant néembernek tartott, de én ezt nem bántam.

Tavaly tavasszal, amikor a kertemet rendeztem, a kisrigó a kertünk végében lévő ház kertjének magas fenyőcsúcsán ülve zengte tavaszi, csábító dalait. Ahogy kint tettem-vettem, ismételtem mindig a füttyjeleit. Ahányszor kimentem, mindig apukám füttyjelével hívtam. Ő megjelent, és szépen elbeszélgettünk.

Annyira megszokott, hogy már rászállt a villanydróra, és ott illegtette-billegtette magát. Néha felálltam a munkámból, és vele szembe állva néztük egymást: én ismételtem, amit ő fütyült. Egyik hétvégén nem voltam itthon. Már napnyugta után értünk haza. A konyhából vittem hátra a krumpli héját a tálcán, amikor meghallottam apukám füttyjelét. Lebé-nultam, mert mindig nagy hatással van rám ez a jel. Elkezdtem kapkodni a fejem, és kerestem a hang irányát. A férjem megkérdezte.

- Mit forgatod a fejed? Mit keresel?

- Nem hallottad a füttyjelet? - megint felhangzott.

A férjem felmutatott a villanydróra.

- Ott billeg a rigód a villanydróton, az köszöntött.

Annyira elcsodálkoztam, hogy észre sem vettem, hogy a tálcáról a krumplihéjak lecsúsztak.

- Hát ez... ez hihetetlen. Megtanulta a jelet.

- Elég sokat füttyörészted neki. Biztos elfogadott jó barátjának. Nagyon boldog voltam. Másnap újra találkoztunk. Egyszer füttyülte csak. Majd teltek a napok, és nem hallottam füttyülni. Kerestem, figyeltem, de eltűnt. Hittem én. De egyik nap, mikor kint voltam, mintha szarkacsürrögést hallottam volna, csak nem olyan élesen, erősen. Felnéztem a palántáktól, és akkor vettem észre, hogy egy madár vergődik a földön. Csapkod a szárnyaival, és recseg. Odaugrottam a kerítés mellé, és tehetetlenül lestem a vergődését. Azt hittem, hogy megsebesült. Körbenéztem, de macskát nem láttam. Mikor a kerítéshez léptem, a rigó felreppent, és átszállt a villanydrótra. Ott cserregett. Nem értettem a dolgot abban a pillanatban. Majd később rájöttem, hogy vége szakadt a nagy, szerelmes, párzási korszaknak, és eljött a költés ideje. Csak a párkeresés idején füttyülnek, dalolnak, aztán csak a fiókák nevelésével foglalkoznak. Úgy látszik, hogy a barátságunkat nem törte meg a hangja elvesztése, és ő ott volt, csak én nem vettem észre. Így, vergődésében tudta felhívni magára a figyelmet. Szóval, megint itt van az én kis feketerigóm, és mindennap a házunk előtti szilfán alszik, az ablakunk fölött. Nagyon boldogan kezdődött ez a tavaszom. Remélem, hogy így is marad.

Petres Katalin: Ötvenen túl...

Az árral szemben
 úszni már megtanultam.
 De meddig bírom?

Lénárt Anna: Gyász

fehér koszorú
 apró sírhantot takar
 a bölcső üres

Gósi Vali: Fényvirág

Anyám gyönyörű, nyári kertje
rám köszön néha emlékeimben.
A pudvás kertkapu a mezőre tárul:
sárgul a repce, s a búzakaralások
szelíden lengve intenek.

Távol, a réten pipacsmezőre
réved a boldog emlékezet,
lángvörös fényben lobognak, égnek,
vérpiros szirmuk társa a szélnek,
kergetőznek a rét felett.

A nyárban arannyá sárguló földek
búzavirágot rejtegetnek,
kíváncsi fejük a napra néz,
égszínű kékjük megigéz,
hordja a szél az illatukat.

Mezei csokor az asztalomon,
anyám mosolya ragyog a szirmokon.
Szarkaláb, kamilla, mécsvirág,
pipacsok őrzik lány szavát,
s égi mezőkön fényvirág.

Kiadó: Palatia Nyomda és Kiadó Kft, Győr, Viza u. 4-6.
Tördelés: Vizuális Pedagógiai Műhely (<http://www.vpm.hu>)
Szerkesztő és nyelvi lektor: Sz. Gábor Ágnes (<http://www.iropult.hu>)
Főszerkesztő: Baranyai Attila
Szerkesztőség címe: 8263. Badacsonytördemic, Római út 84.
Elérhetőség: <http://www.kepzeldel.hu> - folyoirat@kepzeldel.hu
ISSN 1789-6479 (Nyomtatott) - ISSN 1789-6487 (Online)

A téli Verslista találkozók képei

*A Barátok Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

Gósi Vali: Hódolat a tavasznak c. kötetének bemutatója - 2015. 11. 21.

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*
